

Anordning af 14. Juni 1920. Da Lovforslaget blev fremsat i det høje Folketing, var der stillet Forslag om, at 4 Medlemmer af Afviklingsudvalget skulde til for at begære en af disse Bestemmelser fremført til Behandling paa Rigsdagen; fra alle Partiers Side blev der imidlertid i Tinget udtalt Tilslutning til en Ændring, som bestemmer, at to Medlemmer af Udvalget er tilstrækkeligt til at begære Indstilling til Rigsdagen, og jeg har ikke fundet nogen som helst Anledning til at modsætte mig, at Vejen til Rigsdagen, hvad disse Sager angaar, gøres saa let og bekvem som muligt.

Endelig indeholder Lovforslagets § 3 en Bemyndigelse for Ministeren til at træffe Bestemmelser vedrørende Førelsen af Mandtalsregistre, en Fortsættelse af Bemyndigelsen i Henhold til § 2 i Lov af 15. April 1921, hvilken Lovs Gyldighed udløber førstkommande 1. November. Bemyndigelse til at paabyde Mandtalsisters Førelse blev oprindelig givet Indenrigsministeren i Tilknytning til Ernæringskortenes Uddeling. Nu, da denne Uddeling ophører, vil den Interesse, som dikterede den omtalte Foranstaltning, saaledes ikke længere være til Stede, men da der er nedsat en Kommission, der overvejer Reglerne for Tilvejebringelsen af et almindeligt Folkeregister, og da denne Kommission endnu ikke har afsluttet sit Arbejde, skønnes det heldigt, at Bemyndigelsen til at paabyde Mandtalsregistrenes fortsatte Førelse efter de Principper, hvorefter det hidtil er sket, forlænges, saaledes at der, naar Folkeregisterkommissionen har afsluttet sit Arbejde og et eventuelt Lovforslag paa Grund af Kommissionens Arbejde er gennemført i den høje Rigsdag, foreligger det Materiale, som er fornødt for straks at gaa til Oprettelsen af Folkeregisteret.

Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Thomas Larsen: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag. Den Indskrænkning med Hensyn til Ministerens Bemyndigelse og Afviklingsudvalgets Virksomhedsomraade, der foreslaas i § 1, er kun en naturlig Konsekvens af Forholdene, idet den almindelige Prisregulerings Ophør har medført, at Afviklingsudvalget i det sidste Aars Tid har ført en meget stille Tilværelse. At den højtærede Minister ikke ønsker helt at ophæve Afviklingsudvalgets Virksomhed under Hensyn

til de i §§ 2 og 3 nævnte Forhold, som den højtærede Minister gjorde udførligt Rede for, kan jeg ligeledes finde naturligt. De Regler med Hensyn til enkelte Varer, der endnu er tilbage at afvikle, griber jo betydeligt ind i mange Erhverv, og jeg kan derfor finde det ganske rimeligt, at den højtærede Minister for disses Vedkommende ønsker, at Afviklingsudvalget fremdeles skal fortsætte sin Virksomhed, for saa vidt som disse Regler skal bringes til Forhandling med Rigsdagen. Jeg kan saa meget mere anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting, som Forslaget har faaet Tilslutning i det andet høje Ting af samtlige Partier — saa vidt jeg har forstaaet ganske enstemmig Tilslutning —, og saa meget mere, som Lovforslaget gerne skulde være gennemført inden 1. November, til hvilken Tid Gyldigheden af de i § 1 omhandlede Bestemmelser skal ophøre — eller skal fornyes, hvis man ikke mener at kunne gennemføre Lovforslaget.

Lewinsky: Det foreliggende Lovforslag maa siges at falde i tre Afsnit, hvert bestaaende af een Paragraf. § 1, der indeholder Bestemmelse om, at den Bemyndigelse, som Indenrigsministeren har til under Medvirkning af Rigsdagens Afviklingsudvalg at træffe Bestemmelser vedrørende Foranstaltninger til Regulering af Prisen paa Livsforødenheder og Varer, bortfalder fra 1. November, vil vist ikke faa stor praktisk Betydning, idet det i den forløbne Tid har vist sig, at Afviklingsudvalget saa godt som intet har haft at gøre; man har ikke fra Ministeriets Side fundet, at der var Anledning til at benytte Bestemmelsen, og der er neppe megen Grund til at vente, at Ministeriet i Fremtiden vil finde nogen Anledning dertil. Fra samme Synspunkt maa man vel se paa Paragraffens Slutningsbestemmelse, som fra samme Tidspunkt ophæver den Ministeren givne Bemyndigelse til, naar Rigsdagen ikke er samlet, at fastsætte Regler i Henhold til Afviklingsloven af 1919. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse i og for sig betyder ret meget, og jeg har det Indtryk, at Regeringen neppe vil benytte den der givne Bemyndigelse.

Rettelse.

Sp. 2, L. 9 f. n.: „stiftede“, læs: ledede.